

Arrest

nr. 214 294 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 februari 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN.

Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996; Overwegende dat de genaamde K., H. geboren te Al Marinyine, op (in) 08.01.1999, van Marokkaanse nationaliteit, verblijvende te (...)

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren (1);

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61, § 2,3° van de wet van 15.12.1980: "De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten :

2° wanneer hij geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt:"

Overwegende dat mevrouw op 25.09.2016 naar België is gekomen met een visum D in het kader van studies en gemachtigd was tot een verblijf in toepassing van artikel 58 van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat zij tijdens het voorbije academiejaar was ingeschreven voor het volgen van een Bachelor in Biologische Wetenschappen (bachelier en sciences biologiques) aan de Université Catholique de Louvain (UCL). Overwegende dat zij amper 6 van de 60 opgenomen crédits heeft behaald.

Overwegende dat betrokkene voor de verlenging van haar tijdelijk verblijf in het kader van haar studies voor het academiejaar 2017-2018 een nieuw inschrijvingsattest voorlegt aan dezelfde Bacheloropleiding aan de UCL aisook een bijlage 32, ondertekend op 30.10.2017 door de genaamde D. L., J., geboren op 20.11.1951 van Belgische nationaliteit.

Overwegende dat uit de bijlage 32 blijkt dat de heer D. L., J. zich ertoe verbindt om mevrouw K. ten laste te nemen voor alle kosten m.b.t. gezondheidszorgen, kosten van verblijf, studie en repatriëring tijdens het academiejaar 2017-2018 aan de onderwijsinstelling UCL.

Gelet op het feit dat de garant voldoende in zijn eigen onderhoud en dat van zijn personen ten laste dient te kunnen voorzien waarbij verwezen wordt naar de minimumbedragen verschenen op onze website voor het academiejaar 2017-2018.

Overwegende dat de vreemde student zelf om in België te studeren, in toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 8 juni 1983, tijdens het academiejaar 2017-2018 dient te kunnen beschikken over middelen van bestaan waarvan het minimumbedrag 642 EUR per maand bedraagt ;

Rekening houdende met de gezinssituatie van de garant die verder nog een echtgenote en 2 kinderen ten laste heeft, zoals blijkt uit het voorgelegde attest van gezinssamenstelling.

Overwegende dat bij verdere navraag naar de actuele bestaansmiddelen van de garant die thans gepensioneerd blijkt te zijn op 07.12.2017 een rekeninguittreksel wordt overgemaakt waarop stortingen staan vermeld van een maandelijks pensioen.

Overwegende dat meneer een pensioen ontvangt van 1970,50 euro per maand en minstens over een maandelijks bedrag van 2271,65 euro dient te beschikken om de kosten voor de vreemde student te kunnen dekken.

Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat de aangetoonde bestaansmiddelen van de garant onvoldoende zijn om mevrouw K., H. ten laste te nemen. De voorgelegde bijlage 32 kan niet aanvaard worden.

Overwegende dat betrokkene geen geldig bewijs levert over voldoende bestaansmiddelen te beschikken tijdens het academiejaar 2017-2018;

Overwegende dat de verblijfskaart van betrokkene is verstreken sedert 31.10.2017.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

De duur van haar verblijf in België blijkt niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 25.09.2016 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds van tijdelijke duur en beperkt tot de duur van de studies. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art.8 EVRM. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 7, 27, § 1, en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) juncto de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 61, 2, 3°, van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 21, 22, en 23 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen het Koninkrijk der Nederlanden, het Koninkrijk België, de Bondsrepubliek Duitsland, de Franse Republiek en het Groothertogdom op 14 juni 1985 te Schengen gesloten Akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke binnengrenzen, van de artikelen 6, 7, 15, 19, en 20 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van de hoorplicht en van het vermoeden van onschuld. Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij machtsoverschrijding en machtsafwendings.

De verzoekende partij licht het enig middel als volgt toe:

“Eerste Middel :

- *Kennelijk gebrekkige motivering ;*
- *Schending van de artikelen 7, 27, §1 en 74/14 van de Vreemdelingenwet juncto artikelen 3 en 8 E.VR.M. ;*
- *Schending van het artikel 61, meer bepaald 61.2.3°, 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;*
- *Schending van de artikelen 2 töt en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen ; Schending van de materiële motiveringsplicht*
- 6
- *Schending van de artikelen 21,22 en 23 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen het Koninkrijk der Nederlanden, het Koninkrijk België, de Bondsrepubliek Duitsland, de Franse Republiek en het Groothertogdom op 14 juni 1985 te Schengen gesloten Akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke binnengrenzen 2 Het verdrag is in werking getreden op 1 september 1993. Het verdrag is op 26 maart 1995 in werking gesteld op grond vån een besluit van het Uitvoerend Comité.*
- *Schending van de artikelen 6, 7, 15, 19 en 20 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie — 200 C— 364/01 ;*
- *Schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid.*
- *Schending van het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel*
- *Schending van de rechten van verdediging*
- *Machtsoverschrijding*
- *machtsafwendings*
- *Schending van het vermoeden van onschuld, schending van de hoorplicht*

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding of -afwendings.

Voor wat betreft het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, meer bepaald 'bevel om het grondgebied te verlaten', wordt naar artikel 61.2.3° -2°, van de Vreemdelingenwet verwezen.

Dit is de enige motivering in rechte voor de bestreden beslissing met name dat aan een vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven teneinde er te studeren, het BGV kan worden gegeven wanneer hij over onvoldoende middelen van bestaan beschikt.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat.

Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Er dient rekening gehouden te worden met de hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en meer bepaald artikel 3 en 8 E.V.R.M.

Het artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13septies wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag... '.

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokken vreemdeling.

Met name moet rekening gehouden worden enerzijds met het privéleven en gezinssituatie van de betrokken vreemdeling en anderzijds met de risico's die deze loopt ingeval van repatriëring naar zijn land van herkomst.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient bij het nemen van zijn beslissing het zorgvuldigheids-, evenredigheids-en redelijkheidsbeginsel te respecteren.

- Het zorgvuldigheidsbeginsel legt Dienst Vreemdelingenzaken op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overhead bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

- Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Met andere woorden dient een beslissing gebaseerd te zijn op de juiste feitelijke gegevens, die correct beoordeeld zijn en mag de beslissing niet berusten op een kennelijk onredelijke afweging.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

Overwegende dat er vooreerst gesteld moet worden dat volkomen onterecht door de verwerende partij gemeend wordt dat de oom van verzoekende partij thans niet meer over voldoende middelen van bestaan zou beschikken aangezien zijn inkomsten niet voldoende zouden zijn om haar te onderhouden.

Daarbij wordt enkel rekening gehouden met het feit dat haar oom nog slechts een pensioen geniet van 1970,50 € per maand, wat onvoldoende zou zijn, nu hij over een bedrag van 2.271,65 € zou dienen te beschikken.

Dat verzoekster er het raden naar heeft waarop verwerende partij het bedrag van 2.271,65 € baseert.

Dat verwerende partij melding maakt van een bedrag van minimum 642 € dat een student nodig zou hebben.

Dat dit zou impliceren dat verzoeker voor zichzelf over een bedrag van meer dan 1.629,65 € zou moeten beschikken om rond te kunnen komen, wat ver boven het bestaansminimum ligt voor een gezinslid.

Dat het totaal onjuist is dat verwerende partij op basis van de samenstelling van gezin meent dat de oom van verzoekster eveneens een echtgenote en twee kinderen ten laste zou hebben.

Dat het vanzelfsprekend niet is omdat deze bij hem wonen dat zij ook te zijnen laste zijn.

Dat in casu een onjuiste gevolgtrekking getrokken werd uit de samenstelling van gezin, waarop deze gezinsleden vermeld staan.

Dat aldus de tante van verzoekster zelf ook werkt.

Dat zij dan ook niet ten laste is.

Dat zij integendeel de kinderen ten laste neemt zoals blijkt uit haar loonfiche.

Dat de verwerende partij dan ook een manifeste appreciatiefout maakt.

Overwegende dat zelfs indien verwerende partij terecht zou menen dat de oom van verzoekster haar tante en de twee kinderen ten laste heeft en voor hen over een budget van 1.629,65 € zou moeten beschikken om rond te komen, dan nog is het onterecht dat verwerende partij meent dat daarbij de volledige kostprijs van een student dient opgeteld te worden.

Immers in die kostprijs van 642 € wordt rekening gehouden met het feit dat een student in dient te kunnen staan voor kosten van huisvesting.

In casu moet vastgesteld worden, dat nu verzoekster bij haar oom en tante verblijft, zij geen aparte kosten van huisvesting dient te dragen en dat haar oom daar ook geen bijkomende kosten voor dient bloot te stellen, te meer nu de woonst waar zij wonen hun eigendom is.

Dat het dan ook duidelijk is dat het volkomen onterecht is dat in casu gemeend werd dat verzoekster over onvoldoende bestaansmiddelen zou beschikken.

Dat artikel 61/2/372° van de wet dan ook miskend werd.

Overwegende dat het bovendien compleet duidelijk is bij lezing van de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met het privéleven van verzoekster bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster had als elementen van haar privé-leven ontegenzeggelijk zowel haar studies, die zij voortzette als het feit dat zij samenwoonde met haar oom en tante en hun gezin bijgebracht.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met deze elementen.

Het is immers bij lectuur duidelijk dat de beslissing om het grondgebied te verlaten genomen werd vooraleer in een laatste paragraaf op bijzonder algemene wijze gesteld wordt dat er geen sprake zou zijn van een gezins- en familieleven, terwijl dit integendeel wél bleek uit het attest samenstelling van gezin, waarop verzoekster vermeld werd.

Dat bovendien het feit dat verzoekster haar studies verderzette eveneens een aspect is van privéleven. Dat bovendien helemaal geen afweging gemaakt werd tussen het voordeel voor de Belgische Staat aan verzoekster, die helemaal geen beroep deed op de overheid om in haar bestaan te kunnen voorzien, een BGV te betekenen midden in het studiejaar, waarvan verzoekster het bewijs bijgebracht had dat zij de lessen volgde, minstens ingeschreven was, en het nadeel dat : er voor verzoekster uit voortvloeide, om haar studies te onderbreken alsook het gezin waarvan zij deel uitmaakt te moeten verlaten.

Dat de bestreden beslissing dan ook op dat vlak niet afdoende gemotiveerd is.

Dat voor zover de laatste paragraaf al zou kunnen beschouwd worden als motivering van de daarvoor genomen beslissing BGV, quod non, dan nog moet vastgesteld worden dat deze zinssnede dusdanig algemeen en nietszeggend is dat het niet als afdoende motivering kan beschouwd worden.

Overwegende dat verzoekster meent dat onterecht gesteld wordt dat zij niet zou beschikt hebben over de nodige middelen van bestaan, nu zij wel degelijk onderhouden werd en wordt door haar oom en tante.

Dat het dan ook onterecht is dat DVZ niet met alle elementen van het dossier rekening hield. Dat het BGV dan ook niet rechtmatig gemotiveerd werd.

Dat in elk geval gelet op de manifest foutieve appreciatie betreffende de inkomsten en lasten van de garant begaan werd. Het is zeker niet aangetoond dat eenzelfde beslissing zou genomen zijn, indien deze vergissing niet gemaakt werd.

Dat verzoekster niet de gelegenheid gehad heeft haar situatie te verduidelijken.

Dat DVZ indien zij veronderstelden dat de oom van verzoeker andere personen .ten laste zou gehad hebben - quod non - zij verzoekster om bijkomende informatie hadden kunnen vragen.

Dat verzoekster aldus - gelet op de twijfel van verwerende partij - een stuk had kunnen bijbrengen betreffende de inkomsten van een andere oom in Frankrijk, wiens inkomsten per maand de 5000 € overschrijden.

Dat ook deze oom zich bereid verklaarde de kosten van de studies van verzoekster op zich te nemen. Dat het feit dat verzoekster niet gehoord werd over de te nemen verwijderingsmaatregel voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing, eveneens een schending uitmaakt, die aanleiding dient te geven tot schorsing.

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, 0-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34). Dit dient te worden geëerbiedigd indien er sprake is van de toepassing van Unierecht en er een besluit wordt genomen dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Dit is het geval, aangezien de bestreden beslissing kan worden bestempeld als een terugkeerbesluit, zoals geregeld in de Terugkeerrichtlijn en het een besluit is dat de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procédure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procédure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, G 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, - Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster meent dat dit wel degelijk het geval is.

Dat zij immers ingeval zij gehoord was geworden de elementen van privé-leven had kunnen, evenals de vergissing betreffende het ten laste zijn van haar tante onder de aandacht van verwerende partij brengen.

Dat dit middel in de uiteengezette onderdelen ernstig is.

Dat de annulatie en in afwachting schorsing zich opdringt.

Dat het middel ernstig is.

Dat er dan ook aanleiding is tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Dat in afwachting van de nietigverklaring er aanleiding is de bestreden beslissing te schorsen.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 27, § 1, en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 21, 22, en 23 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen het Koninkrijk der Nederlanden, het Koninkrijk België, de Bondsrepubliek Duitsland, de Franse Republiek en het Groothertogdom op 14 juni 1985 te Schengen gesloten Akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke binnengrenzen, van de artikelen 6, 7, 15, 19, en 20 van het Handvest en van het vermoeden van onschuld. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen en beginselen zou schenden. De verzoekende partij laat eveneens na uiteen te zetten waarom er sprake zou zijn van machtsoverschrijding en machtsafwendings. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

In haar enig middel stelt de verzoekende partij vooreerst dat in het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar artikel 7 van de vreemdelingenwet. De Raad kan enkel vaststellen dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 1 februari 2018 nergens wordt verwezen naar artikel 7 van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel mist dan ook feitelijke grondslag en is daarom niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt verder dat volgens haar volkomen onterecht door de verwerende partij wordt gemotiveerd dat de oom van de verzoekende partij thans niet meer over voldoende middelen van bestaan zou beschikken aangezien zijn inkomsten niet voldoende zouden zijn om haar te onderhouden. De verzoekende partij verduidelijkt dat daarbij enkel rekening gehouden wordt met het feit dat haar oom nog slechts een pensioen geniet van 1970,50 € per maand, wat onvoldoende zou zijn, nu hij over een bedrag van 2.271,65 € zou dienen te beschikken. De verzoekende partij stelt dat zij er het raden naar heeft waarop de verwerende partij het bedrag van 2.271,65 € baseert. Zij stelt verder dat uit de bestreden beslissing blijkt dat een student een bedrag van minimum 642 € ter beschikking moet hebben. Dit zou volgens de verzoekende partij impliceren dat haar oom voor zichzelf over een bedrag van meer dan 1.629,65 € zou moeten beschikken om rond te kunnen komen, wat ver boven het bestaansminimum ligt voor een gezinslid. Verder is het volgens de verzoekende partij onjuist dat de verwerende partij op basis van de samenstelling van gezin meent dat haar oom eveneens een echtgenote en twee kinderen ten laste zou hebben. Het is volgens de verzoekende partij vanzelfsprekend niet omdat deze bij hem wonen dat zij ook te zijnen laste zijn. De verzoekende partij stelt dat haar tante zelf ook werkt, en zij dus niet ten laste is. De verzoekende partij stelt dat haar tante integendeel de kinderen ten laste neemt, zoals blijkt uit haar loonfiche.

De verzoekende partij stelt verder dat zelfs indien de verwerende partij terecht zou menen dat haar oom haar tante en de twee kinderen ten laste heeft en voor hen over een budget van 1.629,65 € zou moeten beschikken om rond te komen, het dan nog onterecht is dat de verwerende partij meent dat daarbij de volledige kostprijs van een student dient opgeteld te worden. Immers wordt in die kostprijs van 642 € volgens de verzoekende partij rekening gehouden met het feit dat een student in dient te kunnen staan voor kosten van huisvesting. In casu moet volgens de verzoekende partij vastgesteld worden, dat nu zij bij haar oom en tante verblijft, zij geen aparte kosten van huisvesting dient te dragen en dat haar oom daar ook geen bijkomende kosten voor dient te maken, te meer nu de woonst waar zij wonen hun eigendom is.

In het administratief dossier bevindt zich een stuk van 29 november 2017 waaruit blijkt dat de verzoekende partij verzocht wordt om drie loonfiches voor te leggen van de garant. Dit stuk vermeldt uitdrukkelijk dat de garant minimum het volgende bedrag netto dient te verdienen per maand om als solvabel aanvaard te worden: EUR 1179,65,- voor persoonlijke behoeften + EUR 642,- voor de kosten van een student (bedrag wordt jaarlijks geïndexeerd) + EUR 150,- per persoon ten laste van de garant.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 61, §2, 2°, van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

*“De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten: (...)
2° wanneer hij geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt;”*

Verder verwijst de verwerende partij in de bestreden beslissing naar het koninklijk besluit van 8 juni 1983 tot vaststelling van het minimumbedrag van de middelen van bestaan waarover een vreemdeling die in België wenst te studeren, moet beschikken. Dit K.B. luidt als volgt:

“Artikel 1. Afgezien van het aanvullend inschrijvingsgeld of schoolgeld dat overeenkomstig de geldende reglementering van hem kan worden vereist, dient de vreemdeling die in België wenst te studeren bij toepassing van artikel 58 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vanaf het school- of academiejaar 1983-1984, te beschikken over middelen van bestaan waarvan het minimumbedrag op 12 000 F per maand is vastgesteld.

Art. 2. Het bedrag bepaald in artikel 1 komt overeen met het indexcijfer 175.02. Vanaf het school- of academiejaar 1984-1985 zal dit bedrag jaarlijks worden aangepast aan het indexcijfer van de consumptieprijs van de voorafgaande maand mei. Het bekomen resultaat wordt naar boven tot het honderdtal afgerond. (Nota: zie uitvoering besluit).

Art. 3. Onze Ministers van Onderwijs en Onze Staatssecretaris voor Ontwikkelingssamenwerking zijn, ieder wat hem betreft, belast met de uitvoering van dit besluit.”

Het Bericht. - Minimumbedrag van de middelen van bestaan waarover een vreemdeling moet beschikken die in België wenst te studeren tijdens het school- of academiejaar 2017-2018 van 1 juni 2017 (B.S. 12 juni 2017) bepaalt het volgende:

“Artikel M.

Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 8 juni 1983, moet de vreemdeling die in België wenst te studeren tijdens het school- of academie jaar 2017-2018, beschikken over middelen van bestaan waarvan het minimumbedrag 642 EUR per maand bedraagt.

	297,47 EUR	x		
	377,70*			
Berekening :	-----	=		641,95 EUR
	175,02			

naar boven afgerond tot op de euro : 642
EUR

(artikel 5 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet, Belgisch Staatsblad 29 juli 2000).

** index mei 2017.”*

De verwerende partij motiveert verder uitdrukkelijk dat de heer D. L. J. een echtgenote en twee kinderen ten laste heeft. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij volledig ten onrechte stelt dat zij er het raden naar heeft waarop de verwerende partij het bedrag van 2.271,65 € baseert. De verzoekende partij werd vooraf geïnformeerd over het vereiste bedrag (zijnde het leefloon voor een persoon met gezin ten laste of 1179,65 euro + 150 euro per persoon ten laste + de vereiste bestaansmiddelen voor een student of 642 euro) . Zo er toen onduidelijkheid bestond, had ze zich hieromtrent verder kunnen informeren. Een eenvoudige berekening zoals weergegeven in het stuk van 29 november 2017 leidt immers tot een totaal van 2.271,65 euro als men ervan uitgaat dat de garant drie personen ten laste heeft.

Bovendien zou dit volgens de verzoekende partij impliceren dat haar oom voor zichzelf over een bedrag van meer dan 1.629,65 euro zou moeten beschikken om rond te kunnen komen, maar dit doet niets af aan de duidelijke bepaling van artikel 2 van het voornoemde koninklijk besluit van 8 juni 1983. De verzoekende partij maakt bovendien helemaal niet aannemelijk dat het bedrag van 642 euro zoals vermeld in artikel 2 van dit koninklijk besluit zou moeten verminderd worden wanneer een student bij mensen thuis logeert in plaats van alleen woont. Er is de Raad bovendien geen enkele wettelijke bepaling bekend waaruit dit zou blijken en de verzoekende partij maakt dit evenmin aannemelijk. Los daarvan klopt de berekening van de verzoekende partij niet, aangezien haar oom met de 1629,65 euro niet alleen voor zichzelf zou moeten instaan, maar ook nog drie personen ten laste zou hebben.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat de echtgenote en twee kinderen niet ten laste zouden zijn van de garant. Uit de 'samenstelling van het gezin' blijkt echter dat de garant een echtgenote en twee minderjarige kinderen heeft. Verder vermeldt de 'annexe 4 – le questionnaire', die de verzoekende partij zelf invulde, in punt 7 dat de garant een echtgenote heeft en twee kinderen ten laste. Verder vermeldt ook het stuk van 'Institut Don Bosco Enseignement technique et professionnel', dat de verzoekende partij zelf aan het bestuur voorlegde, dat de garant 2 personen en een echtgenote ten laste heeft. Uit de stukken van het administratief dossier kon de verwerende partij dan ook redelijkerwijze afleiden dat de garant een echtgenote en twee kinderen ten laste heeft. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij enig stuk aan het bestuur heeft voorgelegd waaruit het tegendeel blijkt. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij de stukken die zij nu bij haar verzoekschrift voegt aan het bestuur heeft voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing. Vanzelfsprekend kan het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de gegevens waarvan zij op dat moment op de hoogte was of had moeten zijn. Dit geldt niet voor de stukken die de verzoekende partij nu bij haar verzoekschrift voegt. Bovendien was de verzoekende partij op de hoogte van het feit dat de verwerende partij haar om drie recente loonfiches van de garant had gevraagd en tevens blijkt duidelijk uit de inhoud van het stuk van 29 november 2017 dat van de verzoekende partij werd verwacht dat zij zou aantonen dat de garant voldoende inkomen had. Waar de verzoekende partij overigens stelt dat haar tante de twee kinderen ten laste zou nemen en dit uit haar loonfiche zou blijken, stelt de Raad geheel ten overvloede vast dat dit helemaal niet blijkt uit deze loonfiches. Daarop staat immers vermeld dat er nul kinderen ten laste zijn. Dit argument mist dan ook feitelijke grondslag.

De verzoekende partij stelt verder dat geen rekening gehouden werd met haar privé- en gezinsleven. Als elementen van haar privé-leven verwijst de verzoekende partij naar haar studies, die zij voortzette, als naar het feit dat zij samenwoonde met haar oom en tante en hun gezin. Uit het attest gezinssamenstelling blijkt volgens haar dat er wel sprake is van een gezin. Het feit dat de verzoekende partij haar studies verderzette is volgens haar eveneens een aspect is van privéleven. Volgens de verzoekende partij werd bovendien helemaal geen afweging gemaakt tussen het voordeel voor de Belgische Staat tegenover de verzoekende partij, die helemaal geen beroep deed op de overheid om in haar bestaan te kunnen voorzien en het nadeel dat er voor verzoekster uit voortvloeide, namelijk dat zij haar studies moest onderbreken en het gezin waarvan zij deel uitmaakt moest verlaten.

De bestreden beslissing bevat de volgende motieven: *"De duur van haar verblijf in België blijkt niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 25.09.2016 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds van tijdelijke duur en beperkt tot de duur van de studies. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art.8 EVRM"*.

Het klopt inderdaad dat de machtiging tot verblijf aan de verzoekende partij werd toegestaan voor de duur van de studies en zolang zij aan de wettelijke voorwaarden voldeed. De verwerende partij motiveert dat er geen sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat betreft dit gezinsleven stelt de verzoekende partij dat zij een gezin vormt met haar oom en tante.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij dit gezinsleven niet aanvaard.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij samenwoont met haar oom en tante en tevens blijkt dat de oom de studies van de verzoekende partij bekostigt en haar ten laste neemt. Het is niet omdat de oom niet voldoet aan de voorwaarden om garant te zijn dat er meteen ook kan afgeleid worden dat de verzoekende partij niet ten laste is van de oom. Er liggen geen stukken in het administratief dossier voor waaruit zou kunnen afgeleid worden dat de verzoekende partij niet ten laste is van haar oom en tante. Het is in deze context niet redelijk te stellen dat er geen sprake is van een gezinsleven.

Zelfs daargelaten dat dit niet voldoende zou zijn om van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te spreken, dan dienen het gegeven dat de verzoekende partij samenwoont met haar oom en tante, van wie zij financieel afhankelijk is, minstens als een privéleven te worden aanschouwd en dient er een zekere afweging terug te vinden zijn die betrekking heeft op het doorbreken van dit privéleven. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt een dergelijke afweging.

De verzoekende partij stelt verder dat zij haar privéleven niet enkel uit het beweerde gezinsleven afleidt, doch ook uit haar studies. .

De verwerende partij maakt een zekere afweging van dit privéleven in de bestreden beslissing waarbij zij verwijst naar de duur van het verblijf in België en naar het gegeven dat het verblijf slechts tijdelijk was, met name voor de duur van de studies.

Waar de verwerende partij verwijst naar de duur van het verblijf in België stelt de Raad vast dat uit de stukken van het dossier inderdaad blijkt dat de verzoekende partij slechts sedert 2016 in België verblijft en dat hieruit inderdaad redelijkerwijze kan afgeleid worden dat de banden met het herkomstland niet verbroken zijn.

Daar waar de verwerende partij echter stelt dat het verblijf slechts werd toegestaan voor de duur van de studies lijkt zij er van uit te gaan dat de verzoekende partij haar studies heeft kunnen afmaken, doch dit lijkt helemaal niet het geval te zijn. De bestreden beslissing heeft immers tot gevolg dat de studies onderbroken worden. Nergens wordt er in de afweging rekening gehouden met de impact van het onderbreken van de studies. Dergelijke afweging is dan ook niet zorgvuldig.

De Raad kan enkel vaststellen dat de zeer summiere afweging welke terug te vinden is in de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met het rigoureuus onderzoek dat in het licht van artikel 8 van het EVRM dient te geschieden. Tevens blijkt niet dat er een afweging terug te vinden is in de stukken van het administratief dossier.

Een schending van artikel 8 van het EVRM in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU